

REPUBLIKA HRVATSKA
SISAČKO-MOSLAVAČKA ŽUPANIJA
ŽUPANIJSKA SKUPŠTINA

Odbor za dodjelu javnih priznanja
KLASA: 061-06/18-01/01
URBROJ: 2176/01-01-18-1
Sisak, 23. travnja 2018.

Na temelju članka 11. Odluke o javnim priznanjima Sisačko-moslavačke županije («Službeni glasnik Sisačko-moslavačke županije», broj 22/17), Odbor za dodjelu javnih priznanja Sisačko-moslavačke županije na 2. sjednici održanoj 23. travnja 2018. godine, donio je sljedeći

ZAKLJUČAK

I.

Utvrdjuje se Prijedlog Odluke o dodjeli Nagrade Sisačko-moslavačke županije gospodinu Dragutinu Pasariću za životno djelo.

II.

Predlaže se Županijskoj skupštini da donese Odluku o dodjeli Nagrade Sisačko-moslavačke županije gospodinu Dragutinu Pasariću za životno djelo.

PREDSEDNICA ODBORA

Jasna Roksandić
Jasna Roksandić, prof.

Na temelju članka 9. Odluke o javnim priznanjima Sisačko-moslavačke županije («Službeni glasnik Sisačko-moslavačke županije», broj 22/17), Županijska skupština Sisačko-moslavačke županije na ____ . sjednici održanoj _____ 2018. godine, donijela je

O D L U K U

**o dodjeli Nagrade Sisačko-moslavačke županije
gospodinu Dragutinu Pasariću za životno djelo**

I.

Gospodinu Dragutinu Pasariću iz Kutine dodjeljuje se Nagrada Sisačko-moslavačke županije za životno djelo.

II.

Ova Odluka objavit će se u «Službenom glasniku Sisačko-moslavačke županije».

KLASA:
URBROJ:
Sisak,

SISAČKO-MOSLAVAČKA ŽUPANIJA
ŽUPANIJSKA SKUPŠTINA

PREDSJEDNICA
ŽUPANIJSKE SKUPŠTINE

Ivanka Roksandić, prof.

OBRAZLOŽENJE

UZ PRIJEDLOG ODLUKE KOJOM SE DRAGUTINU PASARIĆU DODJELJUJE NAGRADA SISAČKO-MOSLAVAČKE ŽUPANIJE ZA ŽIVOTNO DJELO

Dragutin Pasarić rođen je u Repušnici, 28. siječnja 1948. godine. Osnovno i srednjoškolsko obrazovanje završio u Kutini, Pedagošku akademiju u Petrinji, te Povijest na Filozofskom fakultetu u Zagrebu.

Javnu djelatnost počinje 1967. godine pokretanjem literarno-dramskog života mladih u Repušnici. Među prvima je spiker Radio Moslavine u Kutini 1969. godine, gdje u okviru Novinsko-radio-informativne ustanove Moslavački list 1970. godine započinje i profesionalni rad u novinarstvu. Najduži staž bilježi u Petrokemiji d.d. Kutina gdje od 1975. radi kao novinar, a od 1990. do umirovljenja 2007. godine rukovoditelj je poslova informiranja i odnosa s javnošću. O Petrokemiji, Kutini i Moslavini objavio je tisuće televizijskih, radijskih i novinskih priloga. O Petrokemiji je objavio knjige: Od legende do Petrokemije – reportažni zapisi i 40 godina Petrokemije d.d.. Uz novinarstvo, aktivan je u kulturnom životu: predsjednik Inicijativnog odbora za obnovu KUD-a u Repušnici, predsjednik Komisije za kulturu INA-Petrokemije i INE. U vrijeme Hrvatskoga proljeća bio je najmlađi odbornik Skupštine općine Kutina. Nakon 1971. godine zaobiđen je u političkom i kulturnom životu, zabranjivan mu je nastup na Voloderskoj jeseni i uređivanje knjiga. Perom, režijom ili scenarijem dao je ozračje brojnim priredbama i događajima (Voloderska jesen, Vikend na seoski način, Repušnički susreti, Budućnost na rubu močvare, Zavičajni teatar Ive Serdara, Kutinski dani znanosti i umjetnosti, Grozdovi i stihovi...). Voloderskoj jeseni tekstovima i prepoznatljivim vođenjem udahnuo je dušu. Čest je gost u školama i na brojnim književnim večerima na temu hrvatskoga putopisa, posebno uz uspomene na suradnike Matka Peića i Josipa Badalića. Njegov je i turistički slogan Kutina – zagrljaj Lonjskog polja i trsnog gorja. Mnogobrojnim slikarima dao je osvrt na stvaralaštvo i/ili uredio kataloge.

Tijekom Domovinskoga rata član je Kriznog štaba Općine Kutina za informiranje, urednik glasila Hrvatski branitelj Operativne grupe «Posavina» (1991.-1992.). Bio je i izvjestitelj Moslavačkog lista, Radija Moslavine, HINE, Vjesnika, Hrvatskog radija i Hrvatske televizije, suradnik sisačkog Radio Quirinusa i Radio Petrinje. Autor je više priloga o zapadnoslavonskom ratištu u časopisima i zbornicima, te teksta himne postrojbe Specijalne policije iz Kutine „Risovi domovini odani“. O Domovinskom ratu objavio je knjigu literarnih dnevničkih zapisa u dva izdanja Zvonici drevni, zvonici dnevni – dnevni ratni zapisi, te monografiju 56. bojna – ponos Kutine.

Uz Konjanički maraton arapskih konja Hrvatskom i susjednim zemljama spojio je svoju bogatu publicističku djelatnost, a scenarist je i režiser više filmskih zapisa. Među njima najzapaženiji je dokumentarni film Topot konja, šapat voda.

Godinama je angažiran u Ogranku Matice hrvatske Kutina, a u više mandata bio je njezin predsjednik. Bio je i koordinator Matice hrvatske Sisačko-moslavačke županije te urednik podlistka Zrcalo Ogranka Matice hrvatske Kutina u Moslavačkom listu 1994.-1995. godine.

Uz njegov rad Dražen Kovačević zapisao je: Pasarić potvrđuje kako, upravo u globalizaciji, treba cijeniti, čuvati i animirati za vrijednosti lokalne sredine..., a o tome svjedoče njegove knjige: Repušnica – reportažni zapisi (Osnovna organizacija Saveza socijalističke omladine - KUD «Braća Šalković», 1981.), Vidici kutinski – zapisi, portreti i bibliografija (Matica hrvatska, Ogranak Kutina - Medvednica, 1997.), Popovača usred Moslavine (Spiritus movens, 2005.).

S Boškom Zelićem koautor je monografije Sisačko-moslavačka županija – mjesta gdje život ostaje priroda, a događaji postaju povijest, a s Danom Šimunićem monografije 20 godina Udruge vinogradara i voćara Moslavine «Lujko Miklaužić». Koautor je u monografijama 900 godina Ivanića, INA u Domovinskom ratu, Gornja Jelenska, Zbornik uz 70. obljetnicu života Dragutina Pavličevića.

2004. godine osnovao je nakladničku kuću Spiritus movens, specijaliziranu za objavljivanje povijesnih sadržaja i monografija vezanih uz Moslavinu. Napisao je i pjesmu Himan bratu Bonifaciju koju su premijerno na talijanskom jeziku u Rimu izveli članovi Zbora bazilike sv. Petra iz Vatikana pod ravnanjem maestra Temistoclea Caponea 28. rujna 2008. godine, povodom prijenosa posmrtnih ostataka Bonifacija Pavletića s groblja Campo Verano u crkvu Generalne kuće Družbe Sinova Bezgrešnog Začeca.

U proteklih desetak godina objavio je 25 djela (Lovstvo Kutine i okolice i Sv. Martin – zaštitnik Gornje Gračenice, Potok – selo moslavačke tradicije, To smo mi, Križ: povijesno-kulturna panorama, Iz kutinske davnine i blizine, Vatrogastvo Kutine i okolice i druge).

Već samo ovaj djelić životopisa Dragutina Pasarića potvrđuje zapis akademika Matka Peića davne 1987. godine kako je riječ o animatoru kulture čiju je veličinu djelovanja u Moslavini teško dostići. Ako bi netko i mogao, gdje mu je ta Pasarićeva strast da može moći?, kaže Peić.

Dragutin Pasarić prvi je dobitnik Godišnje nagrade Grada Kutine (1993.) i prve Nagrade za životno djelo Grada Kutine (2003.). Primio je Spomenicu domovinske zahvalnosti (1997.), a Matica hrvatska nagradila ga je Zlatnom poveljom (2004.). 2014. godine primio je priznanje Hrvatskog novinarskog društva, Ogranak Sisačko-moslavačke županije, za 45-godišnji novinarski rad.

Dragutin Pasarić Moslavinu i Sisačko-moslavačku županiju slika perom do pjesničkog iskaza. Među rijetkima je u odanosti svojim stvaralaštvom za cjelokupni prostor Sisačko-moslavačke županije, ali i Sisačke biskupije.

ODBOR ZA DODJELU
JAVNIH PRIZNANJA

Moslavina slikana perom Dragutina Pasarića

Dragutin Pasarić rođen je u Repušnici 28. siječnja 1948. godine. Osnovno i srednjoškolsko obrazovanje završio u Kutini, Pedagošku akademiju u Petrinji te Povijest na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Javnu djelatnost počinje 1967. godine pokretanjem literarno-dramskog života mladih u Repušnici. Među prvima je spiker Radio Moslavine u Kutini 1969. godine, gdje u okviru Novinsko-radio-informativne ustanove Moslavački list 1970. započinje i profesionalni rad u novinarstvu. Najduži staž bilježi u Petrokemiji d.d. Kutina gdje od 1975. radi kao novinar, a od 1990. do umirovljenja 2007. godine rukovoditelj je poslova informiranja i odnosa s javnošću. O Petrokemiji, Kutini i Moslavini objavio je tisuće priloga, od internih vijesti do onih u dnevnim listovima, na lokalnom i državnom radiju, HTV-u i internet stranicama te u posebnim publikacijama. O Petrokemiji je objavio knjige: *Od legende do Petrokemije – reportažni zapisi* (Odbor za kulturu Konferencije sindikata INA-Petrokemije, 1979.) i *40 godina Petrokemije d.d.* (Spiritus movens, 2008.). Uz novinarstvo, aktivan je u kulturnom životu: predsjednik Inicijativnog odbora za obnovu KUD-a u Repušnici, predsjednik Komisije za kulturu INA-Petrokemije i INE. U vrijeme Hrvatskoga proljeća bio je najmlađi odbornik Skupštine općine Kutina. Nakon 1971. godine zaobiđen je u političkom i kulturnom životu, zabranjivan mu je nastup na *Voloderskoj jeseni* i uređivanje knjiga. Perom, režijom ili scenarijem dao je ozračje brojnim priredbama i događajima (*Voloderska jesen, Vikend na seoski način, Repušnički susreti, Budućnost na rubu močvare, Zavičajni teatar Ive Serdara, Kutinski dani znanosti i umjetnosti, Grozdovi i stihovi...*). *Voloderskoj jeseni* tekstovima i prepoznatljivim vođenjem udahnuo je dušu. Čest je gost na temu hrvatskoga putopisa, posebno uz uspomene na suradnike Matka Peića i Josipa Badalića, u školama i na brojnim književnim večerima. Njegov je i turistički slogan *Kutina – zagrljaj Lonjskog polja i trsnog gorja*. Mnogobrojnim slikarima dao je osvrt na stvaralaštvo i/ili uredio kataloge. Tijekom Domovinskoga rata član je Kriznog štaba Općine Kutina za informiranje, urednik glasila *Hrvatski branitelj* Operativne grupe «Posavina» (1991.-1992.). Bio je i izvjestitelj *Moslavačkog lista*, Radija Moslavine, HINE, *Vjesnika*, Hrvatskog radija i Hrvatske televizije, suradnik sisačkog Radio Quiinusa i Radio Petrinje, Autor je više priloga o zapadnoslavonskom ratištu u časopisima i zbornicima te teksta himne postrojbe Specijalne policije iz Kutine *Risovi domovini odani* (*Mir, ugled, povjerenje* – glasilo MUP-a, 2008.). O Domovinskom ratu objavio je knjigu literarnih dnevničkih zapisa u dva izdanja *Zvonici drevni, zvonici dnevni – dnevni ratni zapisi* (Medvednica, 1992., 1993.) te monografiju *56. bojna – ponos Kutine* (Spiritus movens, 2006.). Uz *Konjanički maraton arapskih konja* Hrvatskom i susjednim zemljama spojio je svoju bogatu publicističku djelatnost: dao je brojne zapise u novinama, niz literarnih osvrta uz fotoizložbe, a scenarist je i režiser više filmskih zapisa. Među njima najzapaženiji je dokumentarni film *Topot konja . šapat voda*. Pojedine dionice putopisno je opisao u časopisima *Hrvatska revija, Tragovi, Hrvatska vodoprivreda, Ruža Hrvatska, Agroglas, Konjska snaga* te u zborniku *Kukuljevićevi dani* (Matica hrvatska, Ogranak Varaždin, 2007.), a objedinio ih je u knjizi *Zauzdani pejzaž* (Spiritus movens, 2008.). Godinama je angažiran u Ogranku Matice hrvatske Kutina, a u više mandata bio je njezin predsjednik. Bio je i koordinator Matice hrvatske Sisačko-moslavačke županije te urednik podlistka *Zrcalo* Ogranaka Matice hrvatske Kutina u *Moslavačkom listu* 1994.-1995. godine. Autor je brojnih priloga u periodici i dnevnom tisku, te dokumentarno-filmskih zapisa (*Kutino, dunjo moja, Repušnica – pučki veleposlanik*). Znanstvene, publicističke i književne tekstove objavljivao je u brojnoj periodici (*Muzejski vjesnik, Kaj, Zbornik Moslavine, Prirodoslovlje, Zbornik MH*). Pjesme su mu uvrštene u zbirke: *Mali stol na kome pišem* – Zbornik književnih radnika stvaralaca INE (urednik Mirko Kovačević, Biblioteka INE, 1982.); *Stanari sna* (urednik Josip Palada, Hrvatski književni krug, 2003.); *Kloštranski haiku*

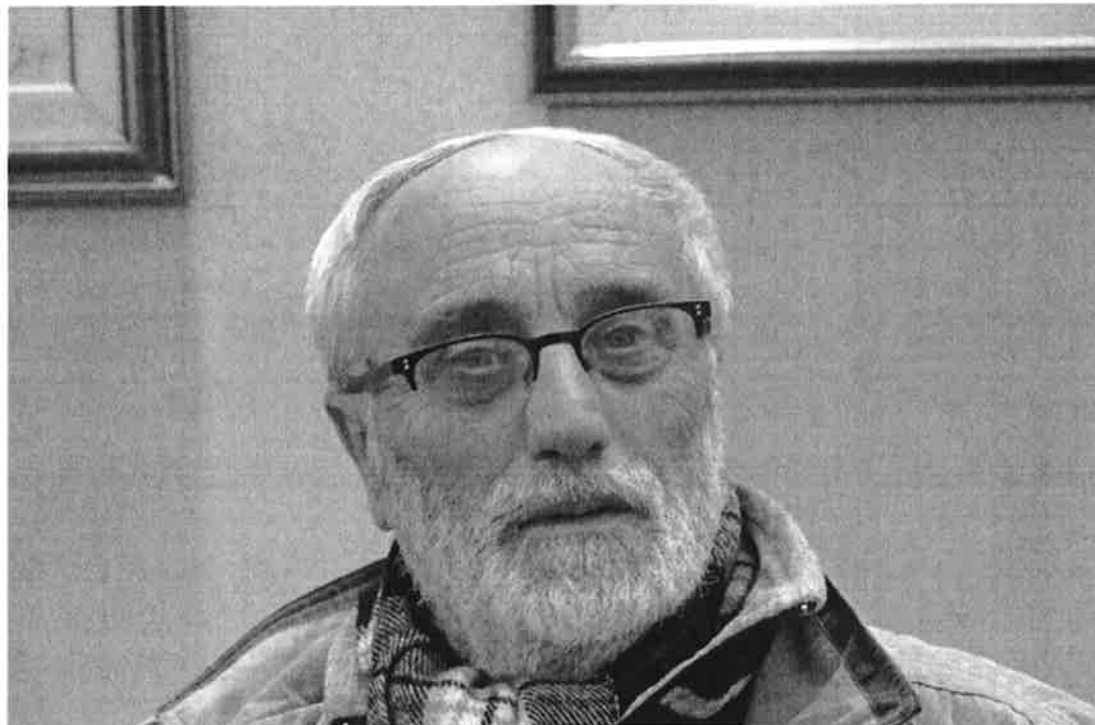
zbornik 2007. (urednik Đurđa Vukelić-Rožić, Otok Ivanić, 2007.). Uz njegov rad Dražen Kovačević zapisao je: *Pasarić potvrđuje kako, upravo u globalizaciji, treba cijeniti, čuvati i animirati za vrijednosti lokalne sredine...*, a o tome svjedoče njegove knjige: *Repušnica – reportažni zapisi* (Osnovna organizacija Saveza socijalističke omladine - KUD «Braća Šalković», 1981.), *Vidici kutinski – zapisi, portreti i bibliografija* (Matica hrvatska, Ogranak Kutina - Medvednica, 1997.), *Popovača usred Moslavine* (Spiritus movens, 2005.). S Boškom Zelićem koautor je monografije *Sisačko-moslavačka županija – mjesta gdje život ostaje priroda, a događaji postaju povijest* (Županijsko poglavarstvo Sisako-moslavačke županije - Turistička zajednica Sisako-moslavačke županije, 2001.), a s Danom Šimunićem monografije *20 godina Udruge vinogradara i voćara Moslavine «Lujo Miklaužić»* (Udruga vinogradara i voćara Moslavine «Lujo Miklaužić», 2002.). Koautor je u monografijama *900 godina Ivanića* (urednik Božo Rudež, Odbor za obilježavanje 900. obljetnice Ivanića, 1994.), *INA u Domovinskom ratu* (urednik Mijo Ivurek, INA-Industrija nafte, 1997.), *Gornja Jelenska* (urednik Dražen Kovačević, Ceres - Mjesni odbor Gornje Jelenske, 2002.), *Zbornik uz 70. obljetnicu života Dragutina Pavličevića* (urednik Ivan Čizmić, Institut društvenih znanosti «Ivo Pilar», 2003.). Priredio je i komentarima popratio knjigu *Zlatno pero Dragice Šutej* (KIC Privlačica, 1988.). Napisao je tekst za fotomonografiju *Kutina* (Turistička zajednica Grada Kutine, 1994., 1997.). U suradnji s mjesnim institucijama i udrugama priredio je monografiju *Repušnica* (Spiritus movens, 2007.). Prema dostavljenoj građi Udruge ratnih veterana «Hrvatski domobran» Kutina, pripremio je tekst i uredio knjigu *Kutina – prešućivane žrtve II. svjetskog rata i poraća* (Spiritus movens, Kutina, 2007.). Đuro Vidmarović najbolje ga je ocrtao: *Pasarić od djetinjstva živi za Moslavinu i s Moslavinom cjelokupnim svojim ljudskim i intelektualnim potencijalom*. Bio je urednik brojnih knjiga: Josip Badalić, *Moslavačke razglednice* (Komisija za kulturu Konferencije sindikata INA-Petrokemije, 1979., 1980., 1981.); Ante Juretić, *Komedije* (Komisija za kulturu Konferencije sindikata INA-Petrokemije, 1984.); Katarina Brkić – Đuro Vidmarović, *Mojom Moslavinom* (Ogranak Matice hrvatske Kutina, 1991.); Predrag Kostelac, *Snjegovi i patnje*, (Ogranak Matice hrvatske Kutina, 1991.); *Voloder: kulturno i gospodarsko naslijeđe* (Mosta - Voloderske jeseni, 1995., 2003.); Rudi Stipčić, *Napokon smo krenuli* (Sveučilišna tiskara, 1996.); Nada Dobrinić, *S moslavačkih tečajeva prehrane* (Matica hrvatska Kutina, 1999.); *Knjižnica Franjevačkog samostana Kloštar Ivanić – Zbornik* (Franjevački samostan Kloštar-Ivanić, 2001.); *Kutina: povijesno-kulturni pregled s identitetom današnjice* (Matica hrvatska Kutina, Kutina, 2002.). Osnovao je 2004. godine nakladničku kuću Spiritus movens, specijaliziranu za objavljivanje povijesnih sadržaja i monografija vezanih uz Moslavinu. U njoj je urednik knjiga: Ruža Lenac Brleković, *Garešnica – od gara do grada* (2004., 2007.); Dražen Kovačević, *Moslavačke legende i predaje* (2005.); Alem Biočić, *Urota zrinsko-frankopanska* (2006.); Ruža Sever Plešnik, *Odbljesci sjećanja* (2006.); Nada Dobrinić, *Domaća jela s moslavačkih tečajeva prehrane (1952. - 1968.)* (2007.); *Slova iz snova* (radovi članova Udruge OSI – osoba s invaliditetom, Kutina) (2007.); Sandra Stojić, *Leptiričina zbirka* (2008.); Ankica Đurinec, *Okreni se moje kolo malo...* (2008.). Urednik je više monografija o moslavačkim sportskim klubovima: Zdenko Lacković, *50 godina rukometa u Kutini* (Spiritus movens, 2004.); Mato Šulek, *Športski nogometni klub «Mladost» Gornja Gračenica (1966.-2006.)* (Spiritus movens, 2006.); Rudolf Krznarić, *50 godina Nogometnog središta Kutina* (Spiritus movens, 2007.); Mato Šulek, *Športski nogometni klub «Moslavina» Donja Gračenica (1957.-2007.)* (ŠNK «Moslavina», 2008.). Napisao je tekst himne Rukometnog kluba Moslavina koju izvodi Prima band (CD *Moslavini*, Croatia Records, 1997.). S Vladimirom Stankovićem priredio je knjige Silvio Vismara, *Fra Bonifacije Pavletić* (Kršćanska sadašnjost - Spiritus movens, 2004.) i Pietro Carrazza, *Bonifacije učitelj savršenosti* (Kršćanska sadašnjost - Spiritus movens, 2007.). Dragutin Pasarić napisao je i pjesmu *Himan bratu Bonifaciju* koju su premijerno na talijanskom jeziku u Rimu izveli članovi Zbora bazilike sv. Petra iz Vatikana pod ravnanjem

maestra Temistoclea Caponea 28. rujna 2008. godine, povodom prijenosa posmrtnih ostataka Bonifacija Pavletića s groblja Campo Verano u crkvu Generalne kuće Družbe Sinova Bezgrešnog Začeca. Objavio je 25 djela a u minulih desetak godina navodima navodimo samo neka: *Lovstvo Kutine i okolice* i *Sv. Martin – zaštitnik Gornje Gračenice* (2009.), *Potok – selo moslavačke tradicije* (2010.), *To smo mi* (2011.), *Križ: povijesno-kulturna panorama* (2013.) *Iz kutinske davnine i blizine* (2017.) *Vatrogastvo Kutine i okolice* (2017.). Među autorima je i dvojezične monografije slovački/ hrvatski o Matici slovačkoj Lipovljani U ime nakladnika Ogranka Matice hrvatske Kutina od 2010. godine potpisuje i objavu časopisa *Moslavačko zrcalo*. Već samo ovaj djelić životopisa Dragutina Pasarića potvrđuje zapis akademika Matka Peića davne 1987. godine kako je riječ o *animatoru kulture čiju je veličinu djelovanja u Moslavini teško dostići. Ako bi netko i mogao, gdje mu je ta Pasarićeva strast da može moći?*, kaže Peić. Prvi je dobitnik Godišnje nagrade Grada Kutine (1993.) i prve Nagrade za životno djelo Grada Kutine (2003.). Primio je Spomenicu domovinske zahvalnosti (1997.), a Matica hrvatska nagradila ga je Zlatnom poveljom (2004.). Primio je 2014. godine Priznanje Hrvatskog novinarskog društva, Ogranak Sisačko-moslavačke županije, za 45-godišnji novinarski rad. U Priznanje ugrađen je citat: *Iskustvo je bilo moj mentor, neprestano gazeći po onom iskonskom dijelu mene koji je bio idealistički i ispitivački* (T. D. Cornwell). Pasarićev hod je ne samo istraživački,. On Moslavinu i Sisačko-moslavačku županiju slika perom do pjesničkog iskaza. Među rijetkima je u odanosti svojim stvaralaštvom za cjelokupni prostor Sisačko.- moslavačke županije, ali i Sisačke biskupije (ivanički kraj).

dr. sc. Dražen Kovačević

DRAGUTIN PASARIĆ, KULTURNI DJELATNIK I PASTORALNI SURADNIK U KUTINI »Vjera mi znači snagu, poticaj u stvaralaštvu i prosudbu«

Autor **Tanja Baran** - 17. veljače 2017.

Snimila: T. Baran | Pasarić: »Na srcu mi je posebno repušnička župa jer sam otamo rodom

Kada poštovatelji kulturno-povijesne baštine dođu u Kutinu sa željom da o tom gradu i cijelom moslavačkom kraju doznaju više, redovito će biti upućeni na Dragutina Pasarića, povjesničara po struci, a po zanimanju novinara, izdavača, autora i urednika mnogih knjiga, pokretača više manifestacija, predsjednika kutinske Matice hrvatske, pastoralnoga suradnika u kutinskoj župi Majke Božje Snježne i promicatelja štovanja sluge Božjega Bonifacija Pavletića. Cijeli je svoj život Dragutin posvetio promociji svojega kraja, brinući se ponajprije o kulturno-povijesnom i vjerničkom identitetu zajednice kojoj pripada. U svojim umirovljeničkim danima čini to i danas, svesrdno surađujući s kutinskim župnikom Dragutinom Papićem i ostalim svećenicima kutinskoga kraja, a sve uz podršku svoje obitelji, supruge i dvoje djece, koji su s njim proživjeli mnoge radosti, ali i teškoće koje neizbježno prate glasnogovornike identiteta pojedinoga kraja.

»Mama i baka bile su nositeljice »dgoja«

Dragutin je rođen 28. siječnja 1948. u Repušnici. Majka mu je bila Marija, djevojački Benc, podrijetlom iz Pristave kraj Krapine, a rođena je i odrasla u Repušnici, bila je domaćica. Otac mu je bio Ivan Pasarić, sudski službenik, rodom iz Osekova. Oboje su pokojni, oboje su umrli dosta rano. Upoznali su se u kutinskom kraju. Ivan je svirao trubu u puhačkom orkestru, glazba je bila presudna za njihovo zbližavanje. Vjenčali su se u župnoj crkvi u Kutini i skrasili se u četiri kilometra udaljenoj Repušnici kod Marijinih. Ivan je prodao svoju djedovinu u Osekovu i uložio u zemljišni prostor u Repušnici u kojoj su proživjeli cijeli život. Uz svoje najstarije dijete Dragutina, dobili su još dvoje djece, Ljubicu 1952. i Ivicu 1954. Ljubica je umirovljena specijalistica fizijatrije, omiljena kutinska liječnica, koju zovu »našom doktoricom«. Ima supruga i troje djece. Ivica je

umirovljeni profesionalni vozač, ima suprugu i dvoje djece, žive na obiteljskom imanju u Repušnici.

»Mama nam je bila predobra žena«, pripovijeda Dragutin. »Bila je stroga, pravedna, vrlo strpljiva, radišna, mnogo je radila na poljoprivredi od koje smo živjeli. U selu smo bili srednje imućni. Imali smo krave, volove, svinje i kompletno ratarstvo. Zato smo i mi djeca puno radili. Tata je bio ugledan član društva i baš duhovit čovjek. Kad bi se vratio s posla sa suda, išao bi na našu poljoprivredu. Vezano uz sudsku problematiku, puno je pomagao ljudima oko sebe. Bio je darežljiv pa svoje usluge nije naplaćivao. S nama je bila divna baka Fanika, plemenita žena i puna ljubavi prema nama unucima. Djeda Franju nisam upoznao, kao ni tatinu mamu. A tatin otac živio je dalje pa sam ga rijetko viđao. Mama i baka bile su nositeljice kućnoga života i odgoja. Obje su bile velike vjernice. Baka je godinama pomagala župniku na farofu u Kutini. Kuhala je, ali je ponajviše šivala, bila je jako dobra krojačica, naglašeno svestrana žena. U Repušnici smo dobili crkvu prije 40 godina. Dotada se zato išlo u Kutinu. Djed Franjo, pričali su mi, bio je angažiran u organizaciji mnogih župnih svečanosti, bio je tajnik križara, human i plemenit čovjek. Inače je držao knjižnicu u kojoj je bilo različite literature, svakako i vjerskih časopisa. Knjige je vodio pod brojem, a mještani su ih rado posuđivali. I mama je bila vjernica od glave do pete, redovito je bila u crkvi, njezina je bila svaka misa, svaka pobožnost, bavila se i misijama. Nije joj bilo teško pješaćiti nekoliko kilometara u jednom smjeru. S njom sam kao dječak 1957. hodočastio pješice od Sesveta do Marije Bistrice. U kući smo redovito molili prije jela, blagdane smo naveliko slavili. Moj prvi župnik bio je Ferdo Orlović. Krstio me, pričestio, uz njega sam krizman. Dolazio je k nama u kuću u Repušnicu. Bio je jako strog, vrstan vjeroučitelj, poliglot, a od vjernika je tražio disciplinu do kraja. Ostao je s nama sve do smrti 1971. Od djetinjstva sam bio povezan i s mons. Vladimirom Stankovićem, uglednim crkvenim dostojanstvenikom, koji je nedavno umro. On je bio rodom iz ulice kraj kutinske crkve, zaslužan je što su u Kutinu došle časne sestre klanjateljice Krvi Kristove, a za apostolat družbe Sinova Bezgrješne, koji vode kauzu za proglašenje blaženim sluge Božjega Bonifacija Pavletića, darovao je svoju kuću.«

Na 8. danima hrvatskih svetaca i blaženika

»Honorarnu suradnju započeo sam na Radiju Kutina«

»Prva četiri razreda osnovne škole polazio sam u Repušnici. Odlično sam učio, društvo je bilo domaće, iz razreda smo gotovo svi išli na vjeronauk u Kutinu. Više razrede polazili smo u Kutini, pješaćili bismo, išli biciklima, malo vlakom, na kraju i autobusom. Posebno su mi išli društveni predmeti pa sam rado pomagao kolegama oko domaćih zadaća, posebno iz hrvatskoga. Zato su me u školi redovito koristili kad je trebalo nastupiti, govoriti, predstaviti, pozdraviti, napisati. Zahvaljujući djedovoj knjižnici, načitan sam bio od najranijih dana, zato mi to ništa nije bilo problem. Za srednju sam školu izabrao gimnaziju društvenoga smjera u Kutini. Išlo mi je. U Repušnici sam s jednom kolegicom u to doba organizirao literarne i dramske susrete. Na misu sam u to doba išao povremeno, vjeronauka za srednjoškolce nije bilo. Maturirao sam 1967.

Snimila: T. Baran | Dragutin sa svojim kutinskim župnikom Dragutinom Papićem

Odlučio sam se za studij povijesti i zemljopisa na Pedagoškoj akademiji u Petrinji. U tom sam gradiću stanovao tijekom dvogodišnjega studija, odlazio sam u Petrinji na misu. Već sam tada započeo honorarnu suradnju na Radiju Kutina. Prošao sam na audiciji za spikera. Čitao sam vijesti, najavljuvao priloge. Nikad nisam mislio da bih postao profesionalni novinar. Spletom okolnosti počeo sam snimati reportaže za emisiju o poljoprivredi, prohodao sam cijelu Moslavinu. Postao sam voditelj Voloderskih jeseni, u što sam se brzo uključio i organizacijski, i kao scenarist i redatelj. U manifestaciju sam unio kajkavštinu, napisao duhovite stihove koji su i danas poznati, bio sam prvi animator kulture toga kraja. Za više sam moslavačkih manifestacija osmislio imena i napisao im himne. Iza mene je i više uglazbljenih stihova. Uključio sam se u rad Matice hrvatske. Zaposlio sam se u 'Petrokemiji', u Centru za informiranje. Zbog jedne kozerije protiv mene je bio napisan i optužni prijedlog, ali su ipak zaključili da nema temelja za optužbu. Kao novinar suradnik u Centru sam radio do 1990., a uz rad sam završio studij povijesti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu.«

»Osnovao sam izdavačku kuću 'Spiritus movens'«

»Nakon demokratskih promjena postao sam rukovoditelj Centra za informiranje 'Petrokemije', a brzo i predsjednik sindikalne komisije za kulturu 'Petrokemije' i cijele 'Ine'. Tada sam već bio poznati kulturni djelatnik, počeo sam pisati i tiskati svoje knjige, reportažne zapise, postao sam urednik 'Moslavačkih razglednica', odmah 1991. izabran sam za predsjednika Matice hrvatske u Kutini. Predsjednik sam bio u nekoliko mandata, to sam i sada. U Matici smo jako puno napravili, tiskali smo puno knjiga, podigli više spomenika, osmislili poznate literarne, likovne i glazbene manifestacije. Matica hrvatska je nositeljica društvenoga i kulturnoga života u Kutini. Vodimo stalnu brigu o identitetu naše Kutine. Godine 2008. u 'Petrokemiji' sam službeno umirovljen. No još sam 2004. osnovao izdavačku kuću 'Spiritus movens', koju vodim i danas. U njoj smo objavili osamdesetak djela, uglavnom iz zavičajnoga miljea, monografije gradova, općina, sadržaja vezanih uz vjerski život, posebno uz Bonifacija Pavletića jer je uz njega sve i započelo. Jednom sam prilikom u kutinskom župnom uredu ugledao knjigu na talijanskom jeziku o Bonifaciju Pavletiću iz 1922. Odlučio sam je, na poticaj svoje supruge, prevesti na hrvatski. Napravili smo to u suradnji s mons. Stankovićem i Kršćanskom sadašnjošću, bilo je to prvo izdanje naše izdavačke kuće. Poslije se mons. Stankoviću i meni pridružila s. Mirjam Kuštreba pa se

nas troje dalo u promociju našega Bonifacija. Dosad smo o sluzi Božjem objavili šest, sedam knjiga. A ja sam napisao i himnu bratu Bonifaciju koja je uglazbljena. I danas objavljujemo knjige, stalno se nešto događa. Za vrijeme Domovinskoga rata bio sam ratni izvjestitelj sa zapadnoga slavonskoga bojišta za Hinu, Vjesnik, HRT i za lokalne medije Moslavački list i Radio Moslavina, a bio sam i odgovorni urednik vojnoga glasila 'Operativna grupa Posavina – Hrvatski branitelj'. Uredio sam više knjiga vezanih uz Domovinski rat, a rado ističem i da sam autor literarnoga dnevnika 'Zvonici drevni, zvonici dnevni', posvećenoga crkvi u Repušnici. Trnovit je bio put izgradnje te crkve koji je započeo u jednoj repušničkoj štalici. Zato sam imao što napisati.

U svemu me tome što tijekom cijeloga života radim podržava moja obitelj. Supruga je Ivanka, djevojački Paun, rođena 1951. Iz Bjelovara je, strojarska je tehničarka, umirovljena je u 'Petrokemiji'. Glumila je u amaterskom kazalištu u Kutini, a ja sam kao novinar došao zabilježiti predstavu. I to je bilo to. Vjenčali smo se u Kutini 1974., vjenčao nas je župnik Željko Slonjšak. Supruga je iz naglašeno katoličke obitelji. Dobili smo dvoje djece, Domagoja 1974. i Maju 1977. Domagoj je studirao građevinu, a radi kao direktor i grafički dizajner u našoj obiteljskoj firmi. Maja je završila studij kroatologije i sociologije, lektorica je. Djeca žive s nama, dobri su, zasad nisu oženjeni. A ja sam se dobro oženio, živimo u skladnom braku.«

»Laici oblikuju novu vjersku svakodnevnice«

Pojam laik u Crkvi ne znači biti priučeni, nego istinski, iz odanosti vjeri, poslužitelj u crkvenom životu. To ne vrijedi samo uz euharistijska slavlja. Svakodnevnim nenametljivim, ali vidljivim trenutcima kršćanski život treba prenositi na okolinu, koja će prepoznati te vrijednosti i za njima posezati. Kroz razne oblike zauzeti laici su možda prepoznatljiviji, ali to ne znači posebniji od drugih vjernika. Naglašeno laikat kroz razne pokrete posebice se razvija nakon Drugoga vatikanskoga koncila, što sam kao mladić već osjetio. Demokratske promjene u Hrvatskoj dobrim dijelom s laicima oblikuju novu vjersku svakodnevnice, o čemu već postoje teoretske studije. Osjeća se to i na kulturnom planu i u medijskom životu u kojem i sam sudjelujem.

Kao istraživač povijesti rodnoga kraja suradnik sam domaćega župnika, ali i zajednica koje djeluju unutar župe. Dobro je da je onaj tko piše i proučava prošlost i vjernik. Na taj način lakše tumači poruke koje iščitava iz primjerice pisanih župnih spomenica. Kutinska je spomenica prebogata i dragocjena poruka ne samo za crkvenu, nego i ukupnu kulturnu javnost. Pomogla nam je otkriti i našega slugu Božjega brata Ivana Bonifacija Pavletića. Uloga je Povjerenstva za širenje njegove svetosti u kojemu je veći broj laika približiti njegove iznimne vrijednosti u služanju za drugoga. Tim pristupom ostvaren je niz akcija: od seoskih župa do Sisačke biskupije, kroz molitvene i druge susrete sve do zaklade za stipendiranje studenata. U promicanju njegova imena imam izvrsne suradnike, a ovih dana na Gospu Lurdsku 11. veljače bit će primjerice predstavljena i knjiga (magistarski rad) vlc. Ivana Grbešića, duhovnika Međubiskupijskoga sjemeništa u Zagrebu »Brat Ivan Bonifacije Pavletić, mladi svjedok Evandjelja«. U toj knjizi sadržajno su naglašeni trenutci koje je Bonifacije Pavletić posvetio mladima kao učitelj novaka. I danas je taj njegov strpljivi i bliski pristup mladima više nego aktualan, što je i sam autor rada kao duhovnik mladih primijetio i ostvaruje u svojoj praksi. Mislim da je i to jedna od zadaća laika kako uz svoju profesiju pridonijeti crkvenomu ili vjerskomu životu.

Okružen sam mnogima koji čine slično. Eto, pada mi na pamet i laičko djelovanje kolegice prof. Katice Šarlije iz moslavačke župe u Samarici. Mogu se tu spomenuti i brojni dopisnici vjerskih medija, kojih je znatan broj i na stranicama našega »Glasa Koncila«.

»Osmislili smo Kutinske dane znanosti i umjetnosti«

»U komunističkom se vremenu, s obzirom na prirodu mojega posla, nisam puno mogao angažirati u župi. Od početka sam se devedesetih, kako se medijima otvorila mogućnost za praćenje vjerskoga života i baštine, potpuno angažirao. Najprije sam surađivao sa župnikom Slonjšakom u sklopu vjerskoga časopisa 'Ideja'. Tada je to bio vjerski časopis za cijelu Moslavinu. Angažirao me da vodim kalendar u kojem sam mjesečno bilježio važna događanja u kutinskim župama: Kutini, Ilovi, Repušnici i Kutinskoj Slatini, ali i šire u dekanatu. Uz njega sam spoznao Bonifacija Pavletića, zajedno smo bogatstvo kutinske crkve kroz knjige počeli otvarati javnosti. U Kutini imamo divnu i vrijednu crkvu, kroz Maticu hrvatsku podigli smo spomenik Gustavu Baronu, generalnomu vikaru Zagrebačke nadbiskupije i rektoru Sveučilišta u Zagrebu, koji je bio rodnom iz Kutine. U spomen na njega osmislili smo Kutinske dane znanosti i umjetnosti u sklopu kojih se obrađuju kulturne i povijesne teme i predstavljaju se znanstvenici i ostali znameniti ljudi koji su završili srednju školu u Kutini. Podigli smo i spomen-poprsje Bonifaciju Pavletiću u Kutini, obnovili smo kameni križ, dar Gustava Barona Kutini, koji je bio izrađen po nacrtu Hermana Bollea. Zatim smo osmislili 'Bonifacijev Božić u Zbjegovači', njegovu rodnom mjestu. Smisao je da učenici nekoliko osnovnih škola sudjeluju sa svojim radovima na izložbi božićnih jaslca, organizira se i prodaja radova, a prihod se namjenjuje učenicima s posebnim potrebama.«

»Rado se odazivam gdje god me u Crkvi trebaju«

»Rado se odazivam gdje god me u Crkvi trebaju i zovu. Drago mi je da je naš sisački biskup Vlado Košić prepoznao veličinu skromnoga postolara Bonifacija Pavletića i njegovu odgojiteljsku ulogu i što se zakladom koja nosi Pavletićevo ime i koju je osnovao biskup pomaže djeci, studentima sa stipendijama u njihovu obrazovnom procesu. S vremenom su brigu oko sada sluge Božjeg Bonifacija Pavletića počeli voditi i drugi ljudi. U ime družbe Sinova Bezgrješne, kojoj je sluga Božji pripadao, iz Kutine djeluje o. Mariano Passerini. Divno surađujem i s današnjim kutinskim župnikom Dragutinom Papićem i sestrama klanjateljicama Krvi Kristove koje su nedavno proslavile 50. obljetnicu djelovanja u župi, a ja sam im napisao povijesni prikaz. Surađujem i s ostalim moslavačkim svećenicima, a na srcu mi je posebno repušnička župa jer sam otamo rodnom. Župnik Papić u Kutini s nama je 12 godina, nas smo se dvojica našli od prve. Župnik mi je među prvim suradnicima, među najboljima je. Ima razumijevanja, razumije što se može, što ne, ugodne je naravi i prihvaća suradnju sa stručnim ljudima uvažavajući njihov profesionalni autoritet. Pomagao sam oko kronologije vjerskih zbivanja u župi, radim s njim monografiju posvećenu povjesničaru Josipu Buturcu uz 240 godina posvete naše župe. Radimo knjigu na temelju jedne koja je objavljena prije 40 godina.

Sav mi taj moj angažman u Crkvi, društvu, znači mene samoga. Rođen sam u tome, živim to, i profesija mi je bliska tomu. Crkva je dominantna, i materijalna i kulturno-spomenička, dio je moje profesije, ispunjava me, još uvijek mogu otkriti nešto novo. U tome me nosi moja vjera koja mi znači snagu, poticaj u stvaralaštvu i prosudbu kako se snači u trenucima kada nije lako, a takvih itekako ima.«